

Der var ikke stillet noget Ændringsforslag.

Lovforslagets eneste Paragraf samt Spørgsmaalet om dets Overgang til 3die Behandling sættes til Forhandling under et.

Ordføreren (Holch): Som det vil ses af Betænkningen, er der i Aar 410 Personer, som have ansøgt om Indfødsret, og hvem Ministeriet har foreslaaet at give den. Det bemærkes, at dette Antal er betydeligt større, end Antallet har været i de senere Aar, idet det i Fjor var 272, og Aaret forud 289. Det er bekendt, at der fra Lovgivningsmagts Side stadig har været fulgt særdeles liberale Principper ved Meddelelse af Indfødsret; men naar Antallet i Aar er blevet saa meget større end de to nærmest foregaaende Aar; skyldes dette, som man ved at sætte sig ind i Lovforslaget vil erkende, den Omstændighed, at den udviste Liberalitet paa det foreliggende Lovforslag er endnu større end paa de tidligere. For øvrigt skal jeg tillade mig at henvise til den i Betænkningen optagne Statistik, der er affattet paa sædvanlig Maade, og hvoraf ærede Medlemmer ville kunne se, hvilke Kvalifikationer med Hensyn til Alder, Ophold, økonomisk Stilling osv. de paa Forslaget optagne Personer ere i Besiddelse af. Med Hensyn til de enkelte Punkter, skal jeg først bemærke, at der, som det ses af Betænkningen, er 76 af Ansøgerne, som ere over 60 Aar gamle; deraf vil det fremgaa, at Hovedmotivet for disse Folk til at søge Indfødsret er det, at de, efter at have opnaaet den, ville kunne nyde godt af det fortræffelige Forsørgelsesvæsen, vi have her i Landet. At dette har været et Hovedmotiv for saa mange Ansøgere, mener det nærværende Udvalg, hvad ogsaa Lovgivningsmagts forskellige Faktorer tidligere have ment, ikke bør være afgørende for at nægte dem Indfødsret, thi hvis de efter at være komne her til Landet have stillet sig som gode danske Borgere og have lagt største Delen af deres Manddoms Arbejde her, kan der ikke indvendes noget imod, at de ud fra dette Motiv søge den Begunstigelse, som ligger i Indfødsretten. I al Almindelighed tør jeg vel sige, at man nu er ude over dette Spørgsmaal, idet man ikke mener, at det før nævnte Motiv i og for sig bør være en Hindring for at opnaa Indfødsret. Naar enkelte Sogneraad eller Kommuner have nægtet at anbefale de paagældende med den Motivering, at de maa ventes til sin Tid at ville nyde

godt af Alderdomsunderstøttelsen, har man derfor ment, at man ikke i sin Almindelighed kan tage Hensyn dertil.

Under Udvalgs-Behandling af denne Sag har det i de senere Aar været en Regel at opstille 12 Aars Ophold som det mindste, der maatte foreligge, for at man kunde bevilge den paagældende Indfødsret. Herfra er dog af og til gjort Undtagelser, og saaledes ogsaa paa det foreliggende Lovforslag, idet Nr. 142, Adam Eggert Christoffer Frederik Løvenskiold, Godsejer af Christianslund, er optaget paa Forslaget, hvilket er tiltraadt af Udvalget, skønt han kun har været her i Landet siden 1894, altsaa kun 8 Aar. Man har ment i Overensstemmelse med Indenrigsministeren at kunne gøre en Undtagelse for denne Mands Vedkommende, fordi han, der er født i Norge, er gift med en dansk Kvinde af en bekendt Familie, fordi han er Godsejer og saaledes maa antages at være økonomisk uafhængig, og fordi hans Slægt gennem lang Tid har staaet i Forbindelse med den danske Stat. Man har altsaa kunnet tiltræde Ministerens Forslag paa dette Punkt, uagtet det fremtræder som en Afvigelse fra den Regel, som er fremkommen ved Udvalgets Behandling i de senere Aar.

Et andet Punkt, som frembyder større Vanskelighed, er Spørgsmaalet om de paagældendes økonomiske Uafhængighed. Hvad dette angaar, da maa Fordringen om, at de skulle være saaledes stillede, at de ikke i noget Tilfælde kunne falde det offentlige til Byrde, for lang Tid siden siges at være opgiven; heller ikke har man i de senere Aar tillagt det stor Betydning, om de have nydt Understøttelse af de fattiges Kasse, naar det dog ikke har kunnet skønnes, at man har søgt at omgaa Loven ved gennem saadan Understøttelse at holde de paagældende oppe. Der er kun et enkelt Tilfælde i det foreliggende Lovforslag, som af denne Grund har givet Anledning til nærmere Behandling, men man har dog ikke ment, at der kunde være Spørgsmaal om at stryge den vedkommende. Hvad derimod angaar Spørgsmaalet om Understøttelse af det almindelige Fattigvæsen, har man tidligere nogenlunde fast holdt paa, at saadan ikke maatte være nydt. Der er dog ogsaa tidligere gjort Undtagelse herfra, idet Understøttelse, som er ydet i Sygdomstilfælde, undertiden ikke er bleven betragtet som Hindring for, at de vedkommende kunde faa Indfødsret, naar den er bleven tilbagebetalt, især hvis dette er sket nogenlunde kort Tid efter, at den er bleven ydet. Paa dette Punkt fører nær-